

ἀγάπη μου, δρέχει σήμερα στή Βενετιά, είναι ὁ οὐρανὸς λυπημένος καὶ χαμηλὸς καὶ μάρτος, ὅπως ἐδῶ ; Δὲν εἶναι μάρτος, δηλαδή, παρὰ μοιάζει σὰν τὴ στάχτη καὶ μοῦ ξεχρεῖται πλήξη. Τὸ νιώθεις, ἄχ ! πές μου, ἴδια ἴδια σ' ἀφήνε τὴ σιγμῇ, πὼς πονῶ καὶ πὼς σὲ φωνάζω ; Σοῦ κατεβαίνει σὰν καὶ μένα θαρεῖα θαρεῖα θλίψη καὶ ἀδόξατο σκελετὶ ; "Αχ ! νὰ σὲ εἶχα ἐδωνά, φῶς μου καὶ μάτια μου καὶ θησαυρὸ μου, καὶ νᾶκλαιγα, μὲ τὸ κεφάλι μου σὶδ σιγῆς σου ἀκουμπιμένο, καὶ γλυκὰ νὰ μὲ νανοῦριζε ἡ ἀγαπητὴ φωνή σου, ἡ λατρεμένη μου, καὶ νὰ μὲ νιαντέβαινε τὰ χάρδια σου σὰν τὸ παιδάκι !

Τῶχω, τῶχω, τῶρα μοῦ τὸ φέρανε τὸ τελέγραμμά σου, πὸν ἴσο τὸ πρόσμενα καὶ τὸ ποθοῦσα. Βέβαια πὼς δὲ μοῦ σήκωσε τὸν καημὸ μου, μὰ λιγότερες τουλάχιστο τὴν ἀνησυχία μου. Πότε, μὰ πότε πιά θάρρη καὶ γοῦμα πὸν νὰ μάθω τὰ καθέκαστα τοῦ ταξιδιοῦ σου ; Μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ τὸς οἱ ἔσσευεις οἱ μέρες ὡς τὴν τρίτη ποτὲ τοὺς δὲ θὰ τελειώσουνε.

Ἡ ὥρα ἐφτά. — Πέρασα τὰ πόγεμα γλυκὰ γλυκὰ καὶ πονεμένα, δὲ φαντάζεσαι, ἄχ ! τί γλύκα καὶ τί θλίψη συνάμα μοῦ μαλακῶνανε τὴν ψυχὴ σὶδ μικρὸ, τὰγαθὸ τὸ γραφεῖο μου, πὸν τὰγαποῖσες, καὶ πὸν θαρρῶ πάντα πὼς σὶδν ἄερα τοῦ ἀκόμη ἀναπνέω κατὶ πὸν μοῦ ἀπόμεινε ἀπὸ σένα. Δέ θυγῆκα διόλου. "Οἶω δρέχει ὁλόενα. «Ἡ θρογγὴ σιάζει σὶδ δέντρα, ὅπως στήν καρδιά μου τὸ δάκρυ», καὶ πόθος ἀπεραντοῦ. Πόθος πὸν σὲ συνεπαίρνει καὶ πὸν πεθαίνεις μοῦ ἦθε, ψυχὴ μου, γιὰ σένα. Τί κάνεις, τί κάνεις τὴ σιγιτὴ πὸν δὲ σ' ἔχω καὶ πὸν ἡ ἀπελπισία μὲ κατασπαράζει ; — Στὶς πεντέμισο πῆρα τοῦ κ' ἔβριξα μιὰ ματιὰ στὶς φημερίδες προτοῦ νὰ τὶς δώσω τῆς μάννας, — ἔπειτα, κρύωνα λιγάκι καὶ εἶπα νὰ μοῦ ἀνέφρονε τὴ φροτιά, κ' ἔμεινα κάμποση ὥρα μπροστὰ στὴ φροτιά μου νὰ ἀνιερῶμαι καὶ νὰ κλαίω καθισμένη στὴν πολιοῦνα μου, καὶ νὰ θιφῆται ἡ ψυχὴ μου στὴν ψυχὴ σου, καὶ νὰ συλλογιόμην τὴν ἀναπνεύνη μας, τὴ λυπητοῦσά μας τὴν ὥρα πὸν τὴν περνοῖσμε πάντα μαζί, τὴν ὥρα πὸν ὁ ἥλιος θαυλιέθει. Κοιτῇ, θυμῶσαι, πές μου, θυμῶσαι τὴν ἀλάλητη γλύκα τῆς σιγιμῆς ἐκείνης πὸν λιώνουμε κ' οἱ δυὸ μας ; Πὼς ζῆς, φίλε μου ἐοῦ, καημένε καὶ παιδιαστένε, πὼς ζῆς, μὲ τὸν ἔρωτα πὸν σὲ καίει, δίγως τὰ χάρδια μου καὶ δίγως τὰ φιλιὰ μου ; "Αχ ! πὼς τὰκούει τὰ ξεσωνήματά σου τὰπελπισμένα, πὼς σοῦ ἀπαντῶ καὶ γὰρ μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀπελπισία ! — Βλέποντας τὴ φλόγα πὸν κάνει καὶ τριζοτρεῖνε τὰ ἔκτα στὴν τσιμινέα, θινιθῆκα πὼς τὴν πασαυοῦν τοῦ μισμοῦ σου κ' οἱ δυὸ μας ἄερα εἶπαμε πὼς κοινῶνουμε σὶδ σιγιτῆς μου, τὸ μικρὸ, ἥστε οἱ ἀπὸ τὸ πόνεμα, σὰν ἀνεβήκαμε, καὶ πὼς μοῦ ζήτησες. Κοιτῇ μου, νὰ μῆς ἀνέφρονε λίγη φροτιά. "Ἐπειτα, γιὰ τὸ πῶς κ' οἱ δυὸ μας κοινῶν ἔρωτα στὴ φροτιά τὴν ἀντιπνεύνη, ὁ ἔνας πλῆνι στὴν ἄλλω καὶ μὲ τὸ γέλια μου σὶδ γέλια σου πλενιμένα, κλήνουμε καὶ κοινῶνιζόμαστε καὶ γελᾶμε υἷστα. "Οἶ ! πόσο μακριὰ μου εἶναι τόρα ἡ γασιομένη ἐκείνη σιγιτὴ καὶ πόσο κλαίω τόρα πὸν τὸ συλλογιόμην !

Τέτοια θνεῖρα ἔβλεπα μὲ τὸ νοῦ μου, ὅσο ζεσταίνονται στὴ γωνιά, καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ξαναζοῦσα

καὶ ἄλλη θαρεῖα μαζί σου, τὴν περασμένη τὴν παρασκεβή, ἐδῶ καὶ ὀκτὼ μέρες ὡσπότες. Στὶς ἐφτά παρὰ τέταρτο, ἄφησα κατὰ κατὰ τὶς φιληνάδες μου σὶδ Χορεφτὸ κάτωκ' ἔβριξα, διασπικὴ, θυμῶσση, μὲ θέρη καὶ μὲ ἀντάρα, νὰ σ' ἀνταμῶσω, πὸν μὲ πρόσμενες.

Σὲ θυγῆκα σὲ ταραχὴ μεγάλη κ' ἔκλαιγες μοναχὸς σου. Βγῆκες ὅσω ἀπὸ τὴν κάμερα, νᾶρῆς σὶδ σύγκαλὰ σου, μὰ σὰ γύριες, εἰσυνε ἀκόμη ἑλισσόμενος, καημένε μου Κωσιτῇ, καὶ δύναμη δὲν εἶχες, τὰ δάκρυα νὰ θασιάζης. Μείναμε μόνοι. Τότε: — ἄχ ! ποῖος σὰν καὶ μᾶς τὴν ξαίρει τὴν ἡδονή, τὸν καημὸ καὶ τὸ μεθῆσι τῆς καρδιάς μας, ἐκείνη τὴ σιγιτῇ; — τότες ἔπεσες στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ μοῦ εἶπες καὶ μοῦ μολόγησες τὴν πλήξη, τὴ λαχτάρα, τὴν ἀθυμιά σου τὴν τρομερή. κ' εἶπα ἐγὼ σὶδ μάγουλά σου τὰ δάκρυα, τᾶπινα σὶδ μάτια σου μέσα καὶ σ' ἔσφιγγα στὴν καρδιά μου ἀπάνω, τρελά, τρελά, γιὰτὶ μὲ συνεπαίρνει καὶ μένα ὁ πόνος κ' ἡ ἀγάπη. — καὶ σὲ χάδεβα γλυκὰ, καὶ τὸ κατώρθωσα σὶδ τέλος νὰ σὲ παρηγορήσω καὶ νὰ σὲ ἡσυχάσω. "Αχ ! τὴν ἀλησμόνητη θαρεῖα μας !

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΠΙΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ....

Ἀπ' ὅλα πὸν περάσαμε
Τίποτε πιά δὲ μένουν !
Μόνο γλυκὲς ἀνάμνησες
Σ' αὐτὰ μᾶς ξαναφέρνουν.

Καὶ ὄλεπω μὲς σὶδ μάτια μου
Τῶμορφο μεσημέρι,
Πὸν μᾶς ἀπαλοχάδεβε
Τῆς θάλασσας τ' ἀγέρι.

Βλέπω τὴ δόξα ποῦμπαι
Ξέγνοιαστοι σὰν παιδάκια,
(Καὶ οκίζαμε γοργόβρετοι
Τὰ μπλάδα κυματάνια.

Ξεχάσαμε τοὺς πόνους μας,
Τοὺς φλογερούς καημούς μας,
Καὶ σὰν τραγοῦδια θράζαμε
Τοὺς ἀναστεναγμούς μας.

"Αχ ! ὅλα αὐτὰ πιά πέρασαν.
"Ας εἶτανε καὶ πάλι
Μαζὶ νὰ ξαναβλέπαμε
Τ' ἀμμονδιασὶδ ἀκρογιάλι !

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ πὸν πέρασαν
Τίποτε πιά δὲ μένουν !
Μονάχα θυμῶσες γλυκειές
Σ' αὐτὰ μᾶς ξαναφέρνουν....